

си: татко, обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Купи ми тогава шапчица, обуца или нѣкоя книжка. Въ какво седи обичъта: въ книжчицата ли, въ шапчицата ли, въ дрехитѣ ли, или въ това-онова? Попитайте едно дѣте, въ какво седи обичъта? И то ще ви каже нѣщо, но философското разрѣшение не е тамъ. Кажете ми вие, какво е философското разрѣшение на обичъта? Е, казватъ, при обичъта имало нѣкакви вибрации на сърцето. Добрѣ, тѣзи вибрации ти опиталъ ли си ги, виждалъ ли си ги? Гдѣ сж инструментитѣ, съ които си ги опиталъ? Колко трептения прави сърцето ти при тази обичъ? Ама тази дума „обичъ“ имала съдържание. Хубаво, гдѣ е нейното съдържание? Азъ не виждамъ никакво съдържание. Това сж символи, съ които ние си служимъ. Въ дадения случай, когато азъ произнасямъ думата „обичъ“ тя заради мене има толкова съдържание, колкото е опрѣдѣлена въ моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледамъ, нѣкой бѣденъ човѣкъ зъзне прѣдъ мене. Азъ веднага произнеса въ себе си думата „обичъ“ и му дамъ дрехи, обуца, шапка. Това значи обичъ. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ нѣма да говоря, но ще направя нѣщата. Въ духовния свѣтъ е прѣстѣпление да кажешъ нѣщо, което не си направилъ. Ти ще направишъ нѣщата, и тогава ще говоришъ за тѣхъ.

Христосъ запита този младия човѣкъ: ти обичашъ ли своя Учителъ? Готовъ ли си да извършишъ всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричашъ Учителя си благъ, трѣбва да бждешъ готовъ да извършишъ всичко заради Него. Христосъ го изпита отдалечъ. Този